

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Alexandru Buican

DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăgușin)

Design copertă: Andreea Nastac

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLERC, OLIVIER

Darul iertării : un cadou toltec de la Don Miguel Ruiz /

Olivier Clerc ; trad. din lb. franceză de Ana-Maria Datcu. -

București : For You, 2018

ISBN 978-606-639-254-9

I. Datcu, Ana-Maria (trad.)

2

Editura For You

Tel./fax. 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691

E-mail: comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: Editura-For-You

Instagram: @edituraforyou/

Twitter: @EdituraForYou

Printed in Romania

ISBN 978-606-639-254-9

Olivier Clerc

DARUL IERTĂRII

Un cadou toltec de la Don Miguel Ruiz

Traducere din limba franceză
de Ana-Maria Datcu

Editura For You
București

Ruiz, Don Miguel, *La Maîtrise de l'Amour*,
Editura Jouvence, 1999

Ruiz, Don Miguel și Janet Mills, *La Voix de la Connaissance*, Editura Trédaniel, 2005

Ruiz, Don Miguel și Janet Mills, *Pratique de la Voie Tolèteque*, Editura Jouvence, 2000

Ruiz, Don Miguel, Ruiz, Don José, și Janet Mills, *Le Cinquième Accord Tolèteque*, Editura Trédaniel, 2010

Séjournant, Maud, *Le Cercle de Vie: Initiation chamanique d'une Psychothérapeute*, Albin Michel, 1997

Cuprins

Introducere.....	9
Prima parte	
A renaște la Teotihuacan	
Capitolul 1. O întâlnire de neuitat	19
Capitolul 2. Jaguarul de cristal	29
Capitolul 3. Darul Iertării	39
Mărturii.....	47
Partea a doua	
A înțelege și a folosi Darul Iertării	
Capitolul 4. Reflecții ulterioare asupra	
Darului Iertării.....	55
Capitolul 5. Cum să folosești Darul Iertării	63
Capitolul 6. Întrebări și răspunsuri	85
Concluzie: Iubirea este Dumnezeu.....	97
Anexă. Cele două Inversări ale Legămintelor	
Toltece	101
Mulțumiri.....	117
Despre autor	119
Lecturi recomandate	121

CAPITOLUL 1

O întâlnire de neuitat

Îi datorez întâlnirea mea cu Miguel Ruiz lui Maud Séjournant. Franțuzoaică expatriată de multă vreme în Statele Unite – în New Mexico, pentru a fi precis –, Maud a plonjat imediat în tradiția șamanică amerindiană. Povestea despre propria sa inițiere a făcut, de altfel, obiectul unei cărți pasionante: *Cercul Vieții*. Ulterior, a avut șansa de a fi printre primele ucenice ale unui *nat-gual* toltec mexican, care locuia și el în New Mexico în acea vreme și care curând urma să fie cunoscut la nivel mondial: Don Miguel Ruiz însuși.

În vara anului 1988, Maud a venit să mă vadă la Geneva pentru a-mi propune să creăm la editura Jouvence (al cărui director literar eram atunci) o colecție de cărți pe care ea să le coordoneze și să le editeze, grație unei excelente cunoașteri a ultimelor apariții americane în materie de înțelepciune amerindiană, toltecă și șamanică. A adus o grămadă de cărți, printre care și un mic volum intrigant pe care l-am devorat dintr-o răsuflare în aceeași seară: *Cele Patru Legăminte* ale acestui

șaman, în preajma căruia, mi-a spus ea, se formează ea însăși de mult timp.

Am descoperit în acel volum o adevărată bijuterie, cum rar poate fi scoasă la iveală în această meserie: o concentrare de înțelepciune practică, perfect aplicabilă de către cititor, exprimată cu o simplitate și o claritate rare. În același filon toltec, am citit altă dată, cu interes, seria de autor Castaneda – după părerea mea, mai apropiată de vrăjitorie, uneori foarte neagră, decât de spiritualitate –, la fel cum am adorat *Cele șapte pene ale vulturului*, a lui Gougaud. Dar nici în primul și nici în celălalt nu am găsit instrumente atât de simple și de puternice, atât de adaptate la mentalitatea occidentală modernă, ca cele pe care le propune acest Miguel Ruiz. M-am îndrăgostit imediat.

Cele patru legăminte toltece

Această cărțulie a lui Miguel Ruiz le aduce în atenție cititorilor occidentali *Stăpânirea Transformării*, a doua stăpânire a învățăturilor toltece dintre cele trei, sub forma a Patru Legăminte de făcut cu sine, destinate să ne modifice modul de a gândi, de a vorbi și de a acționa. Aceste Patru Legăminte Toltece, atât de simple în aparență și, totuși, atât de puternice când ne străduim să le punem în aplicare și să continuăm cu ele, sunt următoarele:

- 1) Cuvântul tău să fie impecabil.
- 2) Orice s-ar întâmpla, nu o lua la modul personal.
- 3) Nu face supozitii.
- 4) Fă întotdeauna tot ceea ce îți stă în putință.

În opinia mea, raportat la tradiția toltecă, Ruiz are în această carte același rol pe care și l-a asumat sau încă și-l asumă un Lama Yeshé față de anumite curente ale tradiției tibetane, un Cheikh Khaled Bentounès față de tradiția sufī sau o Sobonfu Somé față de tradiția sa dagara din Burkina Faso: într-adevăr, Don Miguel reușește să restituie esențialul filierei spirituale din care provine, într-o manieră accesibilă multor oameni, îmbrăcând-o într-o formă modernă, mai ușor de citit, foarte practică, dar perfect fidelă principiilor sale fundamentale.

Din fericire, lucrarea era încă prea puțin cunoscută și am putut cu ușurință să obțin drepturile de autor francofone pentru o sumă rezonabilă, înainte ca celebritatea lui Ruiz să crească foarte mult miza. Astfel, ea a devenit primul volum al colecției *Cercul Vieții*, a lui Maud Séjournant, a cărei traducere o asigur eu însuși.

Însușindu-mi deviza „Eu nu public cărți, ci autori“, a lui Jacques Maire, fondatorul editurii Jouvence, mi se întâmplă frecvent să îi întâlnesc pe autori pe care îi traduc și îi public pentru a vedea *cine* se află în spațele cărții și să descopăr dacă „își urmează cuvântul“, după cum spun amerindienii, adică dacă sunt coerenti cu ceea ce scriu, dacă sunt ei însiși exemple vii pentru ceea ce îi învață pe alții. După părerea mea, aceasta este condiția minimală de îndeplinit atunci când este vorba despre spiritualitate sau despre dezvoltare personală.

De exemplu, tocmai mă formasem în domeniul comunicării nonviolente cu Marshall Rosenberg, fondatorul său, înainte de a publica versiunea franceză a cărții sale: coerenta între autor și mesajul său era mai mult decât dovedită în acest caz.

Încă de la prima lectură a ceea ce urma să devină *Cele Patru Legăminte Toltece*, am resimțit în mod natural dorința de a-l întâlni pe acest autor ieșit din comun, de a descoperi eu însuși dacă întrupează cu adevărat principiile pe care le predă, aşa cum lasă să se înțeleagă stilul său simplu și plin de dragoste, deja elocvent prin el însuși. Această ocazie avea să apară foarte repede: la începutul lui 1999, Maud mă anunță că va organiza în luna septembrie o călătorie cu Don Miguel, rezervată francofonilor, cu traducere simultană pentru cei care nu vorbesc nici engleză, nici spaniolă.

O ocazie providențială!

Călătoria presupunea o primă săptămână în Mexic, la situl sacru de la Teotihuacan, în prezența lui Miguel Ruiz, urmată de o a doua săptămână în New Mexico, unde formarea noastră era furnizată de către însăși Maud și de către Brandt Morgan, un alt vechi ucenic al lui Miguel. Faptul că această călătorie trebuia să debuteze fix în ziua în care împlineam 38 de ani mi-a apărut ca fiind semnul evident că trebuie să întreprind, fără nicio îndoială, acest periplu, atât în Mexic, cât și în interiorul meu. Astăzi zâmbesc retrospectiv gândindu-mă cât de ușor înclinăm să găsim un „semn“ pentru a ne liniști pe noi însine și pentru a ne confirma alegeri pe care, în realitate, le-am făcut deja.

Cele Patru Legăminte Toltece se termină cu un text numit *Inițierea morții: Îmbrățișarea Îngerului Morții*, care îmi spunea multe la acea vreme. Într-adevăr, aveam sentimentul că stagnez, resimțeam nevoia de a trece la altceva, de a muri în vechea mea viață pentru a renaște într-o nouă viață... Dar în care? Nu sunt prea

sigur. „Dacă nu veți muri, nu veți trăi“, spunea Hristos. Simbolic vorbind, adeseori trebuie să eliberăm un trapez în plin zbor înainte de a-prinde altul; la fel, uneori este necesar să acceptăm ideea că murim din ceva, fără a ști în ce anume vom renaște. Astfel, animat de această motivație – și de aceea de a-l întâlni pe Miguel Ruiz –, îmi imaginam călătoria mea în Mexic: a muri și a renaște, a abandonă o piele veche. Să se descurce cine poate!

La jumătatea lui septembrie am zburat de la Paris, cu alți participanți – vreo 20 în total, dintre care doi elvețieni –, către Mexico City, unde ne așteptau Maud și asistenta sa. Aici am petrecut două zile făcând turism și descoperindu-ne puțin unii pe alții. În realitate, în aceste prime momente pe care le-am petrecut împreună ne afișam încă, toți, diferențele noastre măști sociale: responsabilă cu formarea în cadrul unui mare lanț hotelier, managerul unei mari întreprinderi franceze de IT, un renomit psihoterapeut din Grenoble etc., și eu, cu rolurile mele valorizante de autor, traducător al lui Ruiz și director literar.

A treia zi, un autocar ne-a dus la Teotihuacan, anticul oraș toltec, cu piramidele sale monumentale și cu faimoasa Alea a Morților, care se întindea altădată pe o lungime de 5 kilometri.

Ne-am cazat, de altfel, într-un complex hotelier, Villas Arqueologicas, care se găsește fix pe locul care era înainte traseul acestei alei, la două minute de mers pe jos față de intrarea în acest așezământ maiestuos. Ca și în cazul Taj Mahalului, pe care nu l-am văzut în realitate decât după ce l-am contemplat multă vreme în fotografii, sunt impresionat de diferența dintre ceea ce